

Літературно-художнє видання

Серія «Полиця бестселер» заснована 2017 року

Томі Адеемі

A29 Діти кістки й крові: роман / пер. з англ. Олени Оксенич. — Київ :
Книголав, 2019. — 480 с. — (Серія «Полиця бестселер»).

ISBN 978-617-7820-14-6

Зейлі Адебола була ще зовсім маленькою, коли земля Оріші гуділа від магії. Цілителі лікували від усіх хвороб, Палії вміли власноруч створювати полум'я, Припливці керували потоками води, а Женці, до яких належала і Матір Зейлі, викликали духи померлих. Та все змінилося однієї ночі, коли, за наказом безжалільного короля Оріші, усіх магів було вбито. Магія зникла, Зейлі залишилася без матері, а її народ — без надії.

Проте тепер Зейлі отримує шанс повернути магію та кинути виклик монархії. На неї, її брата Зайна та принцесу Амарі, що збунтувалася проти власних батьків, чекає довга й небезпечна подорож, сповнена магічних відкриттів, насичена переслідуваннями й битвами, просякнута кров'ю і прагненням помсти. Однак справжньою небезпекою виявляються несподівані почуття й нові магічні сили, що ростуть із кожним днем та ризикують вийти з-під контролю...

УДК 821.111(73)'06-31

Перекладачка Олена Оксенич.

Літературна редакторка Марина Шевченко.

Коректорка й випускова редакторка Жанна Капушук.

Верстальниця й технічна редакторка Ольга Фесенко.

Ілюстратор і дизайнер обкладинки Річ Діес.

Відповідальна за випуск Ірина Краснокутська.

Підписано до друку 13.11.2019. Формат 60×90/16. Ум. друк. арк. 30.

Наклад 2000 пр. Зам. № 000933.

ТОВ «КНИГОЛАВ». 04080, м. Київ, вул. Кирилівська, 23.

Свідоцтво ДК № 5188 від 25.08.2016.

knigolove.com.ua · facebook.com/knygolove · instagram.com/knygolove

sayhello@knigolove.com.ua

Надруковано у ТОВ «КОНВІ ПРІНТ». Свідоцтво ДК № 6115 від 29.03.2018 р.

03680, м. Київ, вул. Антона Цедіка, 12; тел.: +38 044 332-84-73 · mail@konviprint.co.ua

Усі права застережено. Жодна частина цього видання не може бути відтворена
у будь-якій формі й будь-якими засобами без попереднього письмового дозволу
власника авторських прав.

ISBN 978-617-7820-14-6

Copyright © 2018 by Tomi Adeyemi
© Олена Оксенич, переклад з англійської, 2019
© ТОВ «КНИГОЛАВ», 2019

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЗЕЙЛІ

Обери мене.

Це все, що я можу, аби не заверещати. Впинаюся нігтями у свій посох з дерева марули й стискаю його, щоб не смикатися. Бісеринки поту котяться по спині, але я не знаю, чи це від спеки, що прийшла вже на світанку, чи від того, як калатає мое серце. Місяць за місяцем мене оминали.

Сьогодні це не може повторитися.

Закладаю пасмо сніжно-білого волосся за вухо і щосили намагаюся сидіти незворушно. Як завжди, Мама Агба обирає виснажливо й ретельно, вдивляючись у кожну дівчину так, що зрештою хочеться зіщулитися.

Її чоло зосереджено зморщилося, від цього складки на виголеній голові здаються глибшими. Темно-броннатна шкіра й приглушеного кольору каптан роблять Маму Агбу подібною до будь-кого зі старійшин селища. Ніколи не скажеш, що жінка її віку може володіти такою смертоносною силою.

— Гм.

Спереду агере* відкашлюється Ємі — не надто витончено нагадує, що вона вже пройшла випробування. Самовдоволено всміхається до нас, крутить вирізьблений вручну посох: ніяк не дочекається побачити, котру ж із нас її перемагати у випускному двобої. Більшість дівчат бояться протистояння з Ємі, але я нині його прагну. Я тренувалася, і я готова.

Я знаю, що можу перемогти.

— Зейлі.

Тишу порушує загартований голос Мами Агби. П'ятнадцятеро необраних дівчат голосно відхишають. Ім'я відбивається луною між плетених з тростини стін агере, поки я усвідомлюю, що Мама Агба викликала саме мене.

* Невелика хатина.

— Справді?

Мама Агба прицмокує:

— Можу обрати когось іншого...

— Ні!

Зривається на ноги, швидко вклоняється.

— Дякую, Мамо. Я готова.

Море брунатних облич розходиться переді мною, я йду крізь натовп. Із кожним кроком зосереджується на тому, як мої босі ноги торкаються тростяної підлоги агере Мами Агби, перевіряю тертя, яке мені потрібне для того, щоб перемогти у двобої і нарешті здати екзамен.

Коли я доходжу до чорного килимка, що позначає арену, Ємі вклоняється мені першою. Чекає, що я зроблю те ж саме, та її погляд тільки розпалює в мені вогонь. У її поставі немає поваги, немає обіцянки гідного бою. Вона вважає мене нижчою лише тому, що я віщунка.

Вона думає, що я програю.

— Вклонися, Зейлі.

У голосі Мами Агби вчувається попередження, та я не можу змусити себе поворухнутися. Я стою так близько до Ємі, що бачу лише її розкішне чорне волосся, шкіру кол'юру кокосу, значно світлішу за мою. Це м'який колір орішанців, котрі ані дня не гарували на сонці, колір привілейованого життя, за яке платить дзвінкою монетою батько, якого вона ніколи не бачила. Якийсь дворянин, що з ганьбою викинув незаконнонародженну дочку до нашого селища.

Я розправляю плечі, випинаю груди, випростуюся, хоча мушу, навпаки, зігнутися. Обличчя Ємі виділяється у натовпі віщунок, відзначених сніжно-білим волоссям. Віщунок, змущених знову і знову вклонятися подібним на неї.

— Зейлі, не змушуй мене повторювати.

— Але, Мамо...

— Вклонися чи йди геть! Ти марнуєш наш час.

Я не маю вибору. Доводиться стиснути зуби і вклонитися, від чого нестерпна посмішка Ємі розквітає.

— Невже це було так важко? — вона знову вклоняється, аби мало не здалося. — Якщо вже програєш, роби це з гідністю.

Гуртом дівчат прокочуються здавлені смішки, та різкий похах руки Мами Агби змушує їх замовкнути. Перш ніж зосередитися на супротивниці, я кидаю на них суворий погляд.

Побачимо, хто хіхотітиме, коли я переможу.

— Займайте позиції.

Ми задкуємо до країв килимка, рвучко піднімаємо посохи. Посмішка Ємі згасає, очі звужуються. Прокидається її інстинкт убивці.

Ми їмо одна одну очима, чекаючи сигналу. Починаю побоюватися, що Мама Агба тягтиме з ним довіку, коли вона нарешті вигукує:

— Почали!

І я одразу ж змушенна захищатися.

Не встигла я навіть подумати про удар, а Ємі вже атакує, швидка, як гепарнер. Прокручує посох над головою, а наступної миті він уже летить мені до ший. Хоча дівчата за моєю спиною зойкають, я не пропускаю удару.

Може, Ємі їй швидка, та я швидша.

Коли посох наближається, я вигинаюся назад так, як тільки спина дозволяє, юникаю її атаки. Я досі стою вигнута дугою, коли Ємі б'є знову, цього разу опускаючи свою зброю з такою силою, як ударила б дівчина, вдвічі більша за неї.

Я кидаюся на бік, перекочуюча килимком, поки посох гатить по тростині. Ємі б'є знову, а я все ще намагаюся стати на ноги.

— Зейлі, — попереджає Мама Агба, але я не потребую допомоги. Одним плавним рухом я спираюся на ноги і викидаю ратище вгору, блокуючи наступний удар Ємі.

Наши посохи зіштовхуються з гучним тріскотом. Тростяні стіні здригаються. Моя зброя досі тремтить від удару, коли Ємі обертається, аби вдарити мені по колінах.

Відштовхуючися передньою ногою, вимахую руками для інерції і роблю колесо в повітрі. Перелітаючи через її витягнутий посох, бачу, що вона вперше відкрилася — мій шанс атакувати.

— Х-ха! — відхилюю я, використовуючи інерцію стрибка, щоб завдати удару. Ну ж бо...

Посох Ємі вдаряє у мій, зупиняючи мою атаку ще до початку.

— Май терпіння, Зейлі, — озивається Мама Агба. — Тобі не час атакувати. Спостерігай. Реагуй. Чекай удару супротивниці.

Я таму ю стогін розчарування, але киваю й відступаю трохи назад зі своїм посохом. «Ти матимеш шанс, — заспокоюю себе. — Дочекайся своєї чер...»

— Так, Зел, — голос Ємі такий тихий, що його чую тільки я. — Слухайся Маму Агбу. Будь членним черв'яком.

І все.

Це слово.

Жалюгідне, принизливе прізвисько.

Вимовлене пошепки, без крихти поваги. Огорнути цією пихатою посмішкою.

Я не встигаю сама себе спинити, як роблю випад посохом так, що він завмирає перед животом Ємі. Пізніше за це на мене чекає горезвісний прочухан від Мами Агби, але страх в очах суперниці того більше ніж вартий.

— Гей!

Хоча Ємі звертається до Мами Агби, часу на скарги в неї нема. Я прокручую свій посох зі швидкістю, від якої очі її округлюються, а тоді нападаю знову.

— Це не тренування! — верещить Ємі, відстрибує від моого удару й падає на коліна. — Мамо...

— То вона мусить битися за тебе? — сміюся я. — Ну ж бо, Єм. Якщо вже програєш, роби це з гідністю!

В очах Ємі спалахує гнів, як у бикорогої левонериці, готової до стрибка. Вона стискає свій посох, прагнучи помсти.

Тепер починається справжній бій.

Стіни агері Мами Агби аж гудуть, коли наші посохи зустрічаються знову і знову. Ми обмінююмося випадами в пошуках слабкого місця, можливості нанести вирішальний удар. Я саме бачу такий шанс, коли...

— А-ах!

Запнувшись, відступаю й згинуюся вдвічі, важко дихаю, поки до горла підступає нудота. На мить мені стає лячно, чи не розтрощила Ємі мені ребра, але біль у животі сильніший за цей страх.

— Стій...

— Ні! — перебиваю я Маму Агбу хрипким голосом. Набираю овітря в легені й виструнчуєсь, спершишь на посох. — Усе аразд.

Я ще не закінчила.

— Зейлі... — починає Мама Агба, та Ємі не чекає, поки вона договорить. Вона мчить на мене, палаючи люттю, її посох тільки на ширину пальця не доходить до моєї голови. Коли вона розмахується, я викручуюся з-під посоха. Перш ніж вона встигає розвернутися, я гачу її посохом з-за спини в грудну клітку.

— Ай! — зойкає Ємі. Її обличчя спотворюють біль та шок, від удару її хитає назад. Ніхто ніколи раніше не бив її в боях Мами Агби. Вона не знає, як це.

Перш ніж Ємі встигає оговтатись, я роблю розворот і б'ю її посохом у живіт. Вже збираюся нанести останній удар, коли червонясті домоткані завіси на вході в агеру розчахуються.

У двері влітає Бісі, її скуйовдане біле волосся майорить за нею. Впалі груди важко піднімаються й опускаються, коли її погляд зустрічається з очима Мами Агби.

— Шо таке? — питает Мама.

В очах Бісі зблискують слізози.

— Вибач, — скиглить вона. — Я заснула, я... Я не...

— Говори, дитино!

— Вони йдуть! — нарешті вигукує Бісі. — Вони вже поряд! Вони майже тут!

На мить мені перехоплює подих. Гадаю, як і всім. Страх паралізовує кожен сантиметр наших тіл.

А тоді прагнення вижити перемагає.

— Мерцій, — сичить Мама Агба, — часу обмаль!

Я піднімаю Ємі на ноги — вона досі хрипить, але нема часу перевіряти, чи з нею все добре. Хапаю її посох і мчу збирати решту.

Агере охоплює розмитий хаос – усі поспіхом ховають правду. У повітря злітає яскрава тканина, постає ціла армія манекенів з тростини. Стільки всього відбувається одночасно, що нам ніяк не дізнатися, чи встигнемо ми сковати все. Я можу лише зосередитись на своєму завданні: запхати усі посохи під килимком на арені, де їх не буде видно.

Я закінчує, і Ємі суне мені до рук дерев'яну голку. Я досі біжу на своє місце, коли завіси на вході до агера знову розчахуються.

– Зейлі! – гиркає Мама Агба.

Я завмираю. Усі очі звертаються до мене. Перш ніж я встигаю вимовити хоча б слово, Мама Агба ляскає мене по потилиці; вниз хребтом прокочується гострий біль, який здатна викликати тільки вона.

– Не сходь з місця, – відрубує вона. – Тобі потрібна вся можлива практика.

– Мамо Агбо, я...

Серце починає калатати ще швидше, коли вона схиляється до мене, і в її очах бринить правда.

Відволяє увагу...

Це спосіб виграти час.

– Пробачте, Мамо Агбо. Пробачте мені.

– Повертайся на своє місце.

Я ховаю усмішку і з вибаченням вклоняюся, достатньо низько, аби спідлоба оглянути двох гвардійців, які щойно увійшли. Перший, приземкуватіший, як і більшість ор'шанських вояків, за кольором обличчя подібний до Ємі: воно брунатне, наче зношена шкіра, обрамлене густим чорним волоссям. Тут присутні лише юні дівчата, втім він усе одно тримається за руків'я меча. Стискає його міцніше, наче одна з нас будь-якої миті може завдати удару.

Інший гвардієць стоїть прямо – серйозний, урочистий, значно темніший за свого напарника. Він лишається біля входу, дивиться на підлогу. Можливо, йому вистачає гідності, аби відчувати сором за те, що вони збираються зробити.

На залізних нагрудниках в обох майоріє монарший герб короля Сарана. Від самого погляду на снігового леопанера

в мене стискається шлунок – він нагадує про правителя, що прислав вояків сюди.

Я показово плентаюся назад, до свого тростяного манекена, ноги мало не підгинаються від полегшення. Те, що нагадувало бойову арену, нині переконливо грає роль швацької майстерні. Манекен перед кожною з дівчат покритий яскравою тканиною, викроєною й скріпленою в характерний для Мами Агби спосіб. Ми підшиваемо краї тих самих дашикі^{*} вже кілька років – мовчки шиємо, чекаючи, поки гвардійці підуть геть.

Мама Агба походить між рядами дівчат, роздивляється роботу своїх учениць. Хоч я і знервована, не можу не усміхнутися від того, що вона змушує солдатів чекати, відмовляється визнавати їхню небажану присутність.

– Я чимось можу вам допомогти? – нарешті запитує вона.

– Час податків, – буркоче темніший гвардієць. – Платіть.

Мама Агба аж міниться в лиці:

– Я минулого тижня сплатила податки.

– Це не торговий податок, – інший гвардієць прочісує поглядом віщунок з довгим білим волоссям. – Піднявся податок на черв'яків. Відколи їх у тебе стільки, тобі й платити більше.

Аххх. Я стискаю тканину так міцно, що кулаки болять. Мало того, що король утискає віщунів, він хоче ще й зламати тих, хто намагається нам допомогти.

Щелепа стискається, та я намагаюся не зважати на гвардія, не зважати на пекуче слово «черв'яки», що злетіло з його вуст. Байдуже, що ми ніколи не станемо тими чарівниками, якими мали бути. У їхніх очах ми досі черв'яки.

Вони ніколи не побачать нічого іншого.

Вуста Мами Агби стискається у тонку лінію. Зайвих монет вона не має.

– Минулого місяця ви вже піднімали податок на віщунів, – заперечує вона. – І за місяць до того.

Світліший з вояків робить крок уперед, тягнеться до меча, готовий вдарити за першої ж ознаки непокори.

* Кольорова африканська сорочка вільного крою.